

SĂPTĂMÂNAL RELIGIOS
REDACTIA și ADMINISTRAȚIA
Cluj, Str. Regina Maria Nr. 10

ABONAMENTUL plătit înainte: pe un an 40.000 Lei, pe 6 luni
20.000 Lei, pe 3 luni 10.000 Lei. Abonamentul de sprin este dublu.
— Se poate plăti și prin cecul nostru poștal Nr. 40.646 —

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
înregistrat la Tribunalul Cluj sub Nr. 85 din 1938
Autorizația de reapariție Nr. 3.651 din 1946

Fântână vecinică

de Ion Agârbiceanu

E cunoscută întâlnirea Mântuitorului cu femeia samarineană la fântâna lui Iacob. Sf. Evanghelie o istorisește pe larg. Aici voim să ne oprim numai asupra cuvintelor Domnului spuse femeii: „Dacă ai ști tu cine este cel ce vorbește cu tine i-ai cere Lui să-ți dea apă vie, din care bând nu vei mai înseta niciodată”.

Apa vie, fântâna vecinică despre care vorbește Mântuitorul, este adevărul adus de Domnul Isus în lume și cuprins în învățăturile Lui atât cu privire la articolele de credință cât și la morală, la tot ce privește viața în desăvârșire pe pământ și mântuirea în viața vecinică. Căci El a zis despre sine nu numai: „Eu sunt adevărul”, ci și „Eu sunt calea și viața”.

Această fântână cu apă vie vecinică se află în s. Evanghelie și în toate celelalte cărți ale s. Scripturi a Legii nouă, pusă sub paza și propovăduirea s. Bisericii.

Tot ce este bun, nobil și frumos, tot ce este drept și dreptate, toate așezămintele de milă și iubire față de deaproapele, toată înobilizarea simțimentelor omenești, toată adevărata cultură, aceea a spiritului, — au izvorit și izvorăsc din această fântână vecinică.

Dacă s'au îmblânzit oamenii; dacă s'au făcut mai omenești moravurile; dacă s'au șters robiile și iobăgiile; dacă au ajuns s'au vor ajunge la biruință deplină drepturile omului și ale popoarelor; dacă omenirea se va schimba vreodată într-o singură comunitate, ajungând o turmă și un păstor; dacă vor înceta odată toate războaiele și se va sălășui între oameni „pacea și bu-

(continuare în pagina 4)

Când se va face unirea Bisericilor

Mulți creștini ortodocși și catolici văzând din Vieța Creștină că aborarea dintre arhierii și preoții celor două biserici românești din Cluj, în duhul iubirii frățești și în glasul armonios de unire s'au așteptat să se proclame îndată unirea. Era însă o nădejde prea timpurie. În schimb sunt alții, și durere chiar și preoți și episcopi care văd unirea atât de departe încât vorbesc de „sute de ani, ba poate milenii” pentru ca unirea să se poată face. Aceasta apoi este o lipsă de convingere și de credință, o neîncredere în puterea de viață a creștinismului.

Atunci, când se va face unirea bisericilor?

Unirea se va face atunci când

anglican, luteran, cri calvin, va fi cu adevărat unit cu Hristos așa cum s'a legat în Sf. Botez. Unirea sinceră și neîntreruptă a fiecărui botezat cu Hristos va aduce în mod necesar unirea tuturor botezaților între ei, formând toți trupul mistic a lui Isus Hristos care unul este precum și Hristos unul este. Acest trup este Biserica, evident una — „Biserica mea” (Mat. 16, 18)

Vădit este că această unitate a Trupului mistic a lui Hristos manifestată în Biserica de pe pământ presupune — cum foarte nimerit spun Părinții dela Sibiu în Telegraful din 2 Martie — unitate de credință, unitate sacramentală și unitate de organizare: aceeași viață harică, aceeași doctrină, aceeași organizare”. Și iarăși spune „Telegraful”: „a crede că unirea e posibilă prin cuvinte vagi, nebuloase este o eroare” și noi adăugăm: vădită eroare. Unirea nu este posibilă decât pe temelie adevărată și încă cum foarte bine spun părinții dela Sibiu pe „temelia adevărului ortodox”. Dar noi știm cu toții că Adevărul este Hristos și atunci unirea cu Hristos este unirea cu Adevărul însuși și cu cel mai Ortodox Adevăr, Singurul Adevăr. Acest „adevăr ortodox” adică drept credincios, nu poate fi îngrădit în timp și în spațiu, nici nu poate fi patrimoniul unui popor sau continent ci acest Adevăr este „catolic”, adică universal, sau dacă vreți ecumenic și sobornicesc. De unde urmează că Biserica aceea care posedă Adevărul trebuie să fie pe cât de „ortodoxă” sau drept credincioasă pe atât de „catolică” sau universală. Dacă creștinii din cele două biserici ortodoxă și catolică mai stau încă despărțiți este evident că nu sunt îndeajuns uniți cu Hristos, căci

atunci ar fi uniți și între ei și s'er arăta ca aparținători aceleiași Biserici a lui Hristos. Hristos a lăsat o singură Biserică și fiindcă creștinii nu sunt uniți cu Hristos și au făcut o mulțime de Biserici, care sunt ale lor dar nu sunt Biserica lui Hristos. Iată de ce preoții care colaborează la Vieța Creștină atât ortodocși cât și catolici au iscălit un manifest comun de unire pornind dela întrebarea: „Unitate-ai cu Hristos?”

Dacă vrem să înfăptuim grabnic unirea Bisericilor, să începem a trăi puternic făgăduințele sfântului Botez și atunci nu ne vor trebui sute de ani ca să facem unirea bisericilor. Este imposibil ca cineva

nu dorească unirea, să nu iucereze și să nu se jertfească pentru ea, știind că aceasta este voința cea mai scumpă a Stăpânului său: „Ca toți să fie una” (Io. 17, 21). Cine își dă seama de angajamentul luat la Botez trebuie să fie un apostol al unirii tuturor creștinilor într-o singură Biserică, și să-și dea toată contribuția, folosind toate mijloacele pentru realizarea ei. Aci iarăși trebuie să dăm dreptate Părinților dela Sibiu că unirea nu se poate face cu mijloace „iezuite” înțelegând ei prin această expresie șiretlic și viclesug. Ea se poate face numai cu mijloacele lăse de Hristos și aplicate de Biserica Lui: în primul rând desbrăcarea „de învechitură”: de patimi, de minciună, de trufie și de tot lucrul diavolec, și înbrăcarea în Hristos prin asemănarea cât mai desăvârșită cu El. La aceasta se adaugă rugăciunea smerită pentru unitatea tuturor celor ce cred în numele lui Hristos. Iar în cele din urmă dragostea neprecupetită, nefățarnică și nețarmurită față de toți cei zidiți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Acest suflet rugător, rupt din sufletul lui Hristos și plin de dragostea lui este singurul capabil să ne dea „împreunarea credinței”. Suntem perfect de acord cu părinții dela Sibiu că „aitudinile echivoce și chiar ofensatoare” n'au ce căuta în opera de unire. Când acestea vor dispărea mai ales dintre Preoții celor două Biserici — căci poporul nu le cunoaște — atunci unirea se va reduce la o simplă enunțare a ierarhiei celor două Biserici românești că suntem una. Să ne ajute Dumnezeu!

VIEATA CREȘTINĂ

Bunavestire

Reavestire! — „Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am spus să nu mănânci?”

— Femeea pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom și eu am mâncat!

— Pentru ce ai făcut aceasta? a întrebat-o Domnul Dumnezeu, pe femeie.

— Șarpele m-a amăgit și eu am mâncat.

— Voiu înmulți foarte suferințele sarcinii tale. Întru dureri vei naște fiii..

Cu trudă să vă hrăniți din pământ; spini și pălămidă

tale să mănânci pâine, până te vei întoarce în țărână..

Intr'adevăr, Reavestire!

Însă din nemărginita milă, la rădăcina răutății omenești incolțește bunătatea dumnezeiască.

Iată! Bunavestire!

— „Bucură-te ceace ești plină de dar; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei”.

Iar Maria, Floarea Galileii, s'a spălmântat și cugeta, ce închinare poate fi aceasta?

— Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și iată vei naște fiu și vei chema numele lui Isus... — o liniștește îngerul Gavril.

— „Cum va fi aceasta, doar eu nu știu de bărbat?”

— Spiritul sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preainalt te va umbră.. și sfântul ce se va naște din tine, se va chema fiul lui Dumnezeu.

— Iată eu roaba Domnului: fie mie după cuvântul tău, se învoi Sfânta Maria.

Șarpele a mințit pe strămoșii noștri, fiindcă era trimisul îngerului întunecat; Gavril, căpetenia îngerilor luminoși și-a ținut făgăduința, fiindcă era trimisul Celui ce-și ține cuvântul.

Doamne, ajută-mă ca totdeauna să zic cu Maica Bunavestirii: Fie mie după cum vrei Tu!

Pr. Prof. IOAN MICLE
(„Ecouri din veșnicie” vol. II)

„Din adânc de dalbe datini...”

Sub acest titlu a apărut un frumos studiu datorit tirărilor confrate al condeifului Anton Crișan, secretar de redacție la „Vieța Creștină” a excelentei foii săptămânale a stăruitorului Pr. Vasile Chindriș, care se face luntre și punte pentru unirea bisericilor române; — atâta stăruință trebuie să izbutească pentru că nu e numai stăruința omenească, ci e rugăciune preoțească pentru ca — „una să fie pe cum și noi” (sf. Ev. Ioan. c. XVII. v. 11).

Di Anton Crișan, suflet delicat de țaran român din jurul Clujului, — seconderă cu înțelegere pe șeful său și scoate din folklorul românesc motive religioase, istorice, din Colinzi, strașnice argumente pentru unitatea noastră culturală-sufletească, pe care nu există cauze care să o poată distruge — decât, poate, nepăsarea și nesimțirea noastră.

Nu putem destul îndemna pe tinerii noștri învățători și profesori să ajute pe toate căile pe țaranii noștri dragi, ca să-și unească și prețuiască comoara colinzilor, documente religioase și istorice de mare importanță.

Iată unele, găsite scrise pe foile unui „Catechism mare” :

Colinda are strofe de aceea :

Dalbă jupâneasă
Mare boereasă ;
Și ea că mi ș are
D'o fiică frumoasă,
De frumoasă mare
Soață'n lume n'are,
Ba, mai are-și, are,
D'o rază de soare...!

Și pe ea mi-o cere
Trei inși din trei părți...

Mai vărtos mi-o cere
Fiul Francilor

Mai vărtos mi-o cere
Fiul de 'mpărat
Că-i mai bun bărbat...

și așa mai departe...

Colinda a fixat-o pe hârtie dascălul Dionisie Obregeanu A'onescu, fost învățcel sub mai mulți: sub Moisoni, sub Dumbravă și sub Moisi Ilea. Era învățcel în „Grădiște” din Peșteana, 1856—1865, (pe lângă Hațeg-Sarmisegetuza).

Studiul d-lui A. Crișan rețipărit și în broșurică se recomandă dela sine, fiind în plină actualitate — bine venit.

Pr. pens. Dr. ILIE DĂIANU
fost protopop ortodox-unit al Clujului

Flecarea cititor este rugat să ne câștige un nou abonat.

TĂCERE

„Nimeni nu poate vorbi sigur, dacă nu face cu plăcere”. Toma de Kempis (I.20,11).

Toate lucrurile mari își au începutul în clipele de liniște, în tăcere. Frumosul se creiază în tăcere, adevărul se descoperă în liniște, iar binele nu se poate săvârși decât în taină. Numai în momente ca acestea te-ai putea lumina un gând mare sau vreo hotărâre fericită. „In tăcere și liniște sufletul evlavios înaintază pe calea virtuții și pătrunde tainele Scripturii” (T. de Kempis I, 20, 27).

Înțelepciunea unor popoare au cristalizat adevărul acesta în cuvinte mari. Inscricția elvețiană ne păstrează zicătoarea: „Vorba e de argint, tăcerea e de aur”. Thomas Carlyle, unul dintre cei mai mari gânditori ai lumii și un mare apostol al tăcerii, scrie: „Vorba e omenească, Tăcerea e dumnezeiască”. Iar mai departe: „Albinele nu lucrează decât în întuneric. Cugetarea nu lucrează decât în Tăcere; și virtutea nu lucrează decât în Taină”. Și are mare dreptate. In clipele de tăcere și în deosebi în liniștea plăcută a nopții se pot făuri idealurile, numai atunci iau naștere gândurile alese; și nu în toiul sgomotelor de afară, a va-

lului care te târâște de multe ori fără rost pe același drum bătătorit de vremuri și de oameni. Au fost și sunt oameni despre care stă scris că „noaptea întreagă o petrecuse în studiu și rugăciune”. Căci: este o vreme de vorbit; dar este și o vreme când trebuie să taci, după cum spune înțelepciunea lui Solomon. De altfel cauza însăși a mizeriei și sărăciei spirituale a veacului prin care trecem este că se vorbește prea mult și se gândește prea puțin. A petrece în tăcere este folositor și pentru acuma și pentru veșnicie. Sf. Scriptură ne îndeamnă și ea la tăcere. Vorbind despre una din taptelile bune și anume despre milostenie, Mântuitorul spune: „să nu știe stânga ta ce face dreapta ta” (Matei 6, 3).

Așa dar nu prin gălăgie și alarmare se fac lucrurile care ne-ar putea lega cu veșnicia și cu voința Divină; ci dimpotrivă, arma prin care se învinge cu adevărat este arma tăcerii. In tăcere și prin tăcere sufletul se înalță către Dumnezeu.

Grigore Topan

Taina iertării

Pe un băiat din Tineretul Muncitoresc Creștinesc din Paris, un ortac îl desmânta dela sf. Spovedanie și încerca să-l ia în bătaie de joc. El însă nu-și pierdu curajul, ci zise: „Da, eu mă duc! Și apoi? Mă duc pentru trei motive: întâiu pentru că-mi place mie; apoi pentru că mă privește; însăfârșit pentru că nu te privește pe tine!”

Bine a lovit cuiul în cap. Minunat!

Cât este de prețioasă, dacă te gândești, taina iertării! Botezul a făcut să între în noi viața dumnezeiască. Această viață dumnezeiască o ucide păcatul de moarte. Dacă după un păcat de moarte n'ar mai fi puțință de a se împăca cu Dumnezeu, ce jalnic ar fi! Domnul n'a îngăduit acest lucru; El a întemeiat anume, (după botez, care ne comunică pentru prima dată viața Dumnezeiască) taina iertării care ne-o dă de fiecare dată când, din nefericire, noi am fi putut s'o pierdem.*)

Să nu m'apropiu deci niciodată de taina iertării fără de un sentiment de recunoștință și să

*) Aceasta nu înseamnă că nu trebuie sau că nu se poate să te spovedești decât dacă ai păcate de moarte pe conștiință. Păcatele ușoare sunt de ajuns pentru a îndreptăți deslegarea; și este recomandabil de a o cere adesea. Pe lângă aceea, mai este folosul de a putea primi dela Dumnezeu îndrumări potrivite.

nu permit niciodată ca să fie luată în râs.

Mai întâiu pentru un motiv de *reparație*. Sunt unii cari află o plăcere să huiduie reverenda. Eu să-i mărturisesc un respect fătis și ales.

Pentru un motiv de *credință*. Preotul este omul harului lui Dumnezeu, omul cuvântului lui Dumnezeu; el este cel care ne comunică viața supranaturală, prin botez; el ne-o restituie prin deslegare când am pierdut această comoară dumnezeiască; el este cel care a primit dela Hristos misiunea de a predica Evanghelia în lume. Nu este oare tot preotul, cel care preface pâinea și vinul în trupul și sângele lui Hristos?

Motiv de *exemplu*, în sfârșit. Trebuie să punem iarăși la loc în viața noastră, obicinuițele creștinești de altă dată. Nouă tinerilor ni-se cuvine să le punem. Câți nu vor fi, care văzându-ne că salutăm pe preoți, își vor opri pe buzele lor numai insulta care era să izbucnească! Câți nu vor primi prin aceasta o lecție folositoare de respect religios!

Raul Plus S. I.

trad. Prof. V. I. Opreșu

Perspectivile păcii

Încă de pe acuma se pot clădi dealuri întregi, din literatura, din articolele, scrise asupra consolidării păcii. Dacă în multe articole, de care ar depinde o viitoare pace, sunt arătate printre cele mai adevărate, nu-l mai puțin adevărat că unele condeieri ajung și la concluzii absurde și ridicole. Și este foarte dureros acuma, când după atâtea suferințe cauzate de războiul trecut, se mai găsesc și de-aceia care au timp de a lua peste picior problema păcii.

In general lumea crede că o viitoare pace, ar pretinde ca bază, în mod necesar, libertatea. bazată pe demnitatea de om. Noi credem că nu orisicare libertate este bună, în complexul de perspective a păcii. Se afirmă mai mult, niște noțiuni neclare, în jurul noțiunii de suflet, tot așa de vag conturate, dar nimeni n'are curajul, diplomat sau ziarist, a preciza mai înamănunt, în ce constă această perspectivă a păcii.

Nu o libertate vagă, neîncastrată într-o normă de conduită, o libertate anarhică. Suntem pe lângă libertatea ce o dă disciplina spirituală, bazată pe luminile creștinismului. Luând virtuțile creștine, sfaturile evanghelice, ca bază a libertății avem o perspectivă sigură a păcii și poate unica în mod necesar. Și pomenind, mai sus de mult trâmbițata libertate, noi creștinii și pe lângă noi și cel bineintenționați, vom spune cu sf. Augustin „iubește pe Dumnezeu și fă ce-ți place!”

In cadrele virtuților creștine, lumea, dacă vrea în adevăr pacea, cu siguranță că o va găsi. Depinde numai, ca să nu se ferească, cei ce vorbesc de pace, în a preciza sensul adevărat al libertății ca o perspectivă necesară a păcii. Și acest sens, este cel dat de credința și filosofia creștină. Accentuăm, că libertatea creștină, nu pretinde, numai cuvinte goale, ci mai mult o trăire practică.

Libertatea creștină, nu este o încătușare, nu o înlănțuire a facultăților omenești, ci din contră o cerință a unei activități, a unei desfășurări de energii, pe o cărare creativă. Să ne aducem aminte, de cecece a spus Mântuitorul, „de vrei să intri la viață, ține poruncile”. Declacțiune, desfășurare a energiei creatoare, însă pusă sub libertatea disciplinată, conturată de preceptele și poruncile evanghelice.

Este cecece se cere acum, într'un grad foarte mare, când vorbim de perspectivele păcii. Bineînțeles dacă omenirea vrea pace durabilă.

Luca Manciu

Părerii libere

Greu este drumul unirii

În coloanele acestei gazete s'a deschis o rubrică intitulată „Părerii libere”, care evident nu angajează însăși gazeta, ci pe cel ce semnează respectivul articol. Această rubrică până în prezent a fost mai mult susținută de dl profesor universitar Gîorge Pascu, D Sa în calitate de „ortodox” militează pentru unirea ortodocșilor cu catolicii, arătând că „singurul punct de deosebire vizibil este Papa” și că piedecă în calea unirii sunt „prelații ortodocși care nu vor să spue curat: ne unim cu Papa”.

Lucru de sine înțeles că acest fel de a grăi satisface pe catolici și pe greco-catolici, displace însă mult ortodocșilor, mai ales celor de bună credință, care ar vrea să aducă pe Papa la ortodoxie. Nu se va mira nimeni dacă această atitudine a unui profesor universitar ortodox a stârnit indignare în suflitele multor ortodocși și chiar presa s'a sesizat de acest lucru, cum face „Renașterea” dela Cluj în Nr. din 10 Februarie și 23 Martie și „Telegraful” din Sibiu în Nrul 7-8 din 2 Martie. Un om care a auzit o vieață întregă spunându-se că numai Papa este de vină că s'a produs ruptura între cele două Biserici, că imperialismul bisericii romane întru chipat în dorința nesățioasă de dominare și supremație a Papei, izvorâtă dintr'un orgoliu neîmblânzit, a sfâșiat cămașa cea necusută a lui Hristos, și că și azi Papa și teologia papală face imposibilă apropierea dintre cele două biserici, fără îndoială că se va simți citind în Nr. ocazional din 15 Martie 1947 din „Vieața Creștină”, referitor la unirea cu Papa această amenințare: „Un lucru trebuie să l înțeleagă prelații ortodocși: dacă unirea nu vor face-o ei, vom face o noi credincioșii”.

Orice ortodox de bună credință educat în duhul ostilității față de catolici se va simți jignit. Cum în loc ca Papa să-și recunoască greșala și să se reîntoarcă la vechea stare dinainte de 1054, noi ortodocși să ne plecăm Papei? Se poate ca din capul unui profesor universitar ortodox să iasă atare gândire? Fără îndoială este vândut iezuiților sau un cumpărat cu bani de papism. Trebuie trezit la realitate și demascat!

Preoții vor spune: să căutăm pe toate căile și cu toate mijloacele să luminăm credincioșii noștri asupra primejdiei papalității și să arătăm faptele netrebnice ale papilor pentru a nu se lăsa poporul dūs în ră-

tăcire. Deci la muncă căci primejdia e aproape!

Iată deci că așa punându-se problema în loc să se facă operă de apropiere între frați, să seamănă neghină, căci semănătorul acestei semințe, Doamne, abil mai este la învrăjpire și împărechere.

Cer iertare ilustrului profesor universitar dacă îmi iau cutezanța să spun că problema a fost greșit și prematur pusă.

Că este prematur pusă se vede din faptul că a stârnit vie reacțiuni și nemulțumire. Opera dela „Vieața Creștină” este mult mai modestă. Ea se mărginește să arate nevoia unirii tuturor creștinilor, că unirea este voiața Mântuitorului și deci datorința de căpetenie a creștinului. Jidecarea în concret a lucrurilor că oare ne unim cu Papa, ori Papa se face ortodox, au doară și ortodocșii și catolicii trecem la anglicani, la luterani, la calvini s'au la bapțiști, ori și unii și alții ne facem nestorienii sau monotiziți nu mai cădea în sarcina colaboratorilor dela Vieața Creștină, ci este de competența viitorului Conciliu Ecumenic.

Opera noastră este operă de înainte-mergător. După noi va veni Hristos și cu autoritatea sa, printr'un organ competent, va compune lucrurile spre mulțumirea tuturor.

Problema este apoi greșit pusă fiindcă un bun credincios își expune cu supunere părerea și se roagă de mai marii săi să fie ascultat, dar nu merge de-a dreptul cu amenințări, care suntem siguri că n'au impresionat pe nici un prelat ortodox și nici cel ce le-a spus n'a fost convins de eficacitatea lor.

Pornind pe drumul unirii să pornim pe vreme senină și nu când e înorat și cu atât mai vârtos când tună și trăsnește. Drumul acesta este foarte colțuros și fiindcă de mult n'a fost bătătorit au crescut pe el mulți spini și măracini. Cu multă răbdare, înțelepciune, dar mai ales cu dragoste și umilință trebuie desfundat, căci altminteri cădem între spini și ne rănim fără a ne fi ajuns scopul.

Silviu Augustin Prundus
pr. gr.-catolic

ATELIERUL ȘTEFAN COPILU

Execută după cele mai noi creații: Zugrăveli și decorații pentru biserici, precum și vopși orie fină și auritor pentru iconostase.

Cluj, Str. Negruții Nr 13
Vizitabil cu Spitalul Ortopedic

Prof. Gîorge Pascu

La articolele D-lui prof. Gîorge Pascu, despre *Unificarea bisericilor românești*, publicate de noi la „Părerii libere”, unele gazete prea confesionale dela Sibiu și Cluj, răspund mai mult în ocuină judecând cu osândă. La ocările ce ne fac, deși se așteaptă un răspuns, îi rugăm să ne ierte că nu ne ocupăm cu astfel de lucruri, ci în fruntea acestei gazete le aprobăm toate cele scrise bine și în care suntem de acord cu ei, iar la „Părerii libere” lăsăm și în acest număr, pe răspunderea celui ce subscrie, discuția lucrurilor cari plac unora, sau displac altora.

Rugăm mai ales pe D-l profesor universitar Gîorge Pascu să ne lerte că de data aceasta nu-i publicăm în gazeta nici cuvântul D-sale de apărare, întrucât aceasta ar provoca noui și zadarnice discuții din partea acelor care n'au înțeles rostul pentru care s'a îngăduit în coloanele acestei gazete și o „Tribună liberă”.

În chestiunea unirii Bisericilor, am socotit că și în foaia noastră, birimipersonanelor mai cu autoritate, să le lăsăm libertatea să-și exprime ideile și gândurile într'o coloană care nu ne angajează gazeta ci doar numele celui scris. Bă mai mult. Pentru că în rubrica „părerilor libere”, să avem liniștea că cele scrise sunt cât se poate mai sincere și desinteresate, a n lăsat să fie publicate numai ale catolicilor care scriu favorabil pentru ortodoxie sau ale ortodocșilor care scriu favorabil pentru catolicism și ne arată punctul lor de vedere după care acestea biserici se pot uni mai ușor, căci toți credem, și suntem convinși că se vor uni, căci trebuie să se unească.

Între sutele de secte și confesiuni creștine ce sunt astăzi, singur între confesiunea catolică și ortodoxă este apropierea cea mai mare, pe când între acestea și oricare alta, prăpastia este mare. Acestea unindu-se, vor putea atrage la marea unire și alte suflite care mărturisesc pe Hristos.

Cât privește pe Dl prof Gîorge Pascu vizat cu puțină cuvîntă de „Telegraful Român” dela Sibiu și „Renașterea” dela Cluj, noi nu-l vom apăra, fiindcă D sa știe să se apere singur. Ne simțim însă obligați, pentru cărbitorii noștri, să arătăm că D-l Gîorge Pascu, profesor la Universitatea din Iași, este un savant cunoscut în țară și în străinătate. De 45 de ani, de când lucrează în domeniul științei, D-sa a publicat numeroase opere de valoare din care menționăm:

a) 1. *Cimiturile Românești*, studiu filologic și folkloric, în 2 volume și anexă, din care volumul al 2-lea și anexa au fost publicate de Academia Română.

2. *Sufixele Românești*, premiată în manuscris de Academia Română cu 5.000 de lei aur și apoi publicată de Academie.

3. *Istoria literaturii române din secolul XVI*.

4. *Istoria literaturii române din secolul XVII*.

5. *Istoria literaturii române din secolul XVIII*, în 3 volume: I. *Cronica moldoveni și munteni*.

6. — II, *Viața și Operele lui Dimitrie Cantemir*.

7. — III, *Epoca lui Cluj, Sincal și Maior*.

8. *Gligorie Ureache și Miron Costin*.

9. *Leptopisețul cel moldove-*

nes utilizat de Gligorie Ureache și în legătură cu toate leptopisețele moldovenești și slavoneste.

10. *Călători străini în Moldova și Muntenia: Carra, Bauer, Struwe*.

11. *Dictionnaire étymologique des roumains*, 2 volume.

12. *Rimänische Elemente in den Balkansprachen*.

13. *Beiträge zur Geschichte der rumänischen Philologie*.

14. *La Philologie roumaine dans les pays germaniques et en France*.

b) D-sa a colaborat la revistele *Arhiva și Viața Românească* din Iași, *Convorbiri literare* din București, apoi la reviste occidentale de specialitate: *Revue de Dialectologie romane*, *Archivum Romanicum* (Roma), *Zeitschrift für Namensforschung*, *Süd-ost Forschungen*, *Europa Orientale* (Roma), *Per la studio e l'uso del latino* (Roma). — A fost singurul Român care a colaborat la volumul festiv publicat la Barcelona în onoarea unui mare filolog spaniol.

La 1927 D-sa a scos la Iași *Revista Critică* (trimestrial, 1927-1941) și *Cetatea Moldovei* (săptămânal).

c) Cu tot războiul prin care am trecut, și cu toate greutatele actuale, Dl Pascu a lucrat intens la opere importante:

1. *Botanica populară*.

2. *Istoria Catolicismului în Moldova și Muntenia*.

3. *Probleme de Istoria Românilor din sec. XII, XIII și XIV*.

4. *Studii de Istoria și Limba Românilor din Transilvania* (Catherine Varga, Avram Iancu; toponimie; documente).

5. *Zlatna* (monografie) etc..

REDACTIA

„Lanțul Sf. Antoniu”

La dorința mai multor credincioși, credem că e potrivit să limpezim și chestia „lanțului Sf. Antoniu”. De un timp încoace s'au înmulțit, prin biserici bilețelele, cu acest așa numit lanț: pe bănci și pe la icoane se văd în fiecare zi, parcă isvorite în pământ sute de hârtii prin care se cere scrierea de mai multe ori a unei rugăciuni în cinstea Sf. Antoniu, sub amenințarea de păcat greu și blestem neiertat în caz de neîmplinire. Ba unii se mai folosesc și de poștă, trimițând la adresele cunoscutilor scrisori și cărți poștale cu pomenita rugăciune.

La acest val de scrisori care împânzesc orașele și satele noastre, ținem să atragem atențiunea cititorilor noștri că e vorba de o superstiție sau credință deșartă cum l-se mai zice, iscodită de cine știe ce suflet bolnav. Ori de câte ori se găsesc astfel de bilețe prin biserici ori se primesc scri ori cu astfel de lucruri e bine să fie nimicite ori aruncate în foc.

Creștinii trebuie să aibă o credință luminață și să nu se lase speriați ori înfricați de atari credințe deșarte și copilărești, căci Bunul Dumnezeu nu vrea pieirea n'mănu!

Citii și răspândii gazeta „Vieața Creștină”.

Fântână vecinică

(urmare din pag. 1)

mainvoirea"; dacă va veni în viața împărăția lui Dumnezeu pe pământ, așa cum ne rugăm în „Tatăl nostru”, — toate aceste mari bunuri și vieții omenești au izvorât sau vor izvorî din „apa vie”, din fântâna cea vecinică: creștinismul, Evanghelia Domnului Isus Hristos.

Zadarnic azi, — ca și în cursul vremilor de aproape două mii de ani — se revoltă unii, nu recunosc alții, și bunurile supreme ale omenirii pleacă toate din doctrina, din adevărul creștin, — acesta este faptul de ne-zdruncinat al istoriei bimediere.

Și reformatorii care n'au crezut în Hristos, ori îl negă azi, în reformele lor când sunt cu adevărat folositoare desăvârșirii vieții, pleacă dela adevăruri și principii aduse în lume și propovăduite oamenilor mai întâi de Isus Hristos.

Să ne punem o singură întrebare: cât vor trebui să se mai desăvârșască reformele sociale, împărțirea dreptății prin dragoste de deaproapele, până vom ajunge la ceea ce va constata Domnul Isus la judecata din urmă: „Am fost flămând și

mi-ați dat să mânânc, însetat și mi-ați dat de băut, gol și m'ați îmbrăcat, bolnav și în închisoare și m'ați cercetat”, — tot ce ați făcut unuia din frații mei mai mici mie mi-ați făcut”.

În lumina acestor cuvinte progresul în reformele sociale e fără sfârșit, dacă mai întâi însăși inima omului va evolua, se va umplea de tot mai multă dragoste față de deaproapele, se va îmbrăca într-o noblețe și umanitate.

Pentru că ori cine încearcă o desăvârșire a vieții sale sau a deaproapelui e a Societății, a neamurilor, scoțând idei din Evangheliile și nu se va întemeia în acțiunea lui pe iubire, — nu va reuși să realizeze nimic statornic și folositor.

Nu numai adevărul trebuie să-l luăm dela Hristos, ci și calea. Iar calea pe care a mers El este iubirea de oameni, nu ura și dorința de răzbunare. Numai adevărul ce merge pe calea lui Hristos, dă ca rezultat final: viața cea desăvârșită. „Eu sunt calea, adevărul și viața”.

I. Agârbiceanu

Rânduri dintr'o scrisoare

Stimate Părinte Chindriș,

Iertați-mi ges'ul că vă scriu, ca un necunoscut. Cauza, pe care văd bine că o servim împreună: unirea credinței — mi dă îndreptarea să îndăznesc. Și vă rog să binevoiți a publica în „Vieța Creștină” prea modesta mea lucrare, alăturată. M'as bucura dacă a-ți găsi-o și D-voastră vrednică să apară, ca astfel să li adus și eu o neînsemnată contribuțiune de apropiere între bisericile noastre și să fi înlăturat măcar o mică pietricică din calea regăsirii noastre.

Dumnezeu a voit ca să „milităm și noi în acest colțșor al gliei străbune, deja demult, în campania de împreunare a Bisericilor-surori. Prea Sfinția Sa Dr. I. Hossu, dacă dorită, v'ar putea da date concrete în această privință. După acest apocaliptic război, constelațiunea pentru Unire, a devenit mult mai favorabilă și aproape palpabilă.

Vă felicit pentru marea D-Voastră strădanie, prin care a-ți reactualizat problema. Ne bucură tot cuvântul ce apare în presă în privința apropierii noastre. Și ne rugăm Domnului, — prin post și rugăciuni — să ne ajute și să ne aducă „Ziua” în care să ne îmbrățișăm în dragostea Domnului Hristos, într-o singură Biserică.

Vă rog să nu părăsiți tranșele de luptă. Mobilizați pe baricade toate forțele vii ale Transilvaniei (căci cauza este mai mult de aici) și scriți, discutați, lămurii problemei.

ma cu toți cei chemați. mai Marilor noștri Arhieriei, până se va găsi punctul de reintegrare a totalității sufletului românesc în fața unui singur Altar al Stăpânului și Izbănditorului nostru Isus Hristos.

Așa de puțin ne desparte. Nu numai în aparență, ci și în înălțime și în adâncime suntem aproape una. Dacă și Prea Sfinția Treime vrea, oare de ce să nu se reducă la zero distanța dintre credințele noastre ? !

Deci, ca un brav purtător de steag, treceți mereu cu Drape'ul Domnului Hristos și al Neamului în fruntea ostirii sufletului românesc. Noi toți Vă însoțim Vă urmăm. Vă înălțăm, cu toate puterile noastre spirituale și materiale, până la ziua biruinții. Domnul să biruiească prin lupta ce duceți !

Iertați-mi și scrisul cam încâlcit, din care se vede că l'am scris cu întreruperi, cum mi-au dat răgaz alte preocupări în serviciul suferințelor omenești, ca unui medic de spital.

Cu permisiunea Dv. voiu fi fericit să Vă dau colaborarea mea în viitor pe acest teren.

Deocîmdată Vă trimit 200 de mii Lei, un modest sprijin pentru gazetă.

Acum, Vă rog, primiți asigurarea stimei ce Vă datorez, cu respect și bune urări.

Reghin 16 Febr. 1947.

D. E. NICOARA

Fel de fel

Guvernul Angliei a hotărât să doneze 500.000 tone de alimente diferite, pentru Moldova înfometată, din stocurile armatei britanice din Italia și anume: 200 tone cartofi, 100 tone carne conservată, 80 tone legume conservate, 50 tone ouă în praf, 50 tone șocolată și 20 tone extras de carne.

Statele Unite a'e Americii re- au acordat un împrumut de 50 milioane de dolari.

Uniunea Sovietică ne a acordat mărfuri pe credit în valoare de 25 milioane de dolari.

În cadrul ajutorului american pentru regiunile înfometate din România a sosit la Constanța un vapor american, care a adus 4500 tone rații și 2500 tone fasole.

Din Bulgaria au sosit 13 vagoane cu alimente și în brăcăminte pentru înfometajii din regiunile însetate. În scurt timp urmează să sosească alte vagoane. Colecta continuă în toată Bulgaria.

La Constanța au sosit un vapor cu alimente din Franța și Italia destinate pentru Moldova. Acest vapor mai conține 10 tone de alimente și medicamente din partea Vaticanului.

Consiliul european de alimentație a aprobat României 222.500 tone de cereale.

Statele Unite ne vor trimite în fiecare lună cantități mari de cereale și anume: pentru lunile Februarie, Martie și April 54.000 tone. Tot în Aprilie vor sosi în țară 24.000 tone pentru însămantări.

Consiliul național al catolicilor din America a trimis pentru copii înfometate din România 500 lazi cu lapte, 1000 saci cu mălai, 750 saci cu făină și 90.000 kgr. alimente.

Soldații din garnizoana Plevna din Bulgaria au renunțat la felul doi de mâncare în folosul copiilor români.

Situația din India este tot gravă. Trupele engleze au intrat în acțiune în câteva orașe. În curs de trei zile s'au înregistrat 165 morți și 450 răniți.

O mare răscoală populară s'a produs în insula Formosa. În urma ciocnirilor cu poliția și armata s'a produs un număr de 4000 de morți.

O mișcare revoluționară s'a înregistrat în Paraguay. Prefectura poliției capitalei a fost ocupată de rebelii civili.

S'a rupt negocierile ungaro-ceshoslovace, ce urmăreau schimbul de minorități.

Autoritățile militare americane din Germania au arestat pe Horthy, fostul regent al Ungariei.

Un profesor din Olanda a descoperit o substanță nouă mai dulce de 4000 de ori decât zahărul.

Palestina a fost pusă sub stare de asediu. Autoritățile engleze au trimis aici o întărire de 6000 de soldați cu ordinul de a stăpâni mișcarea evreiască de rezistență, cu care în ultima lună au avut 48 acțiuni.

La conferința de la Moscova miniștrii aliați au dat cifrele oficiale ale prizonierilor germani ce supraviețuiesc și se află încă în sfârș de granițele Germaniei. Numărul lor este 3 030.467.

În timp ce întreaga Europă suferă de foame, în Statele Unite s'au de vagoane de cartofi au fost împrăștiați pe câmp pentru îngrășare.

Din minele de la Brad s'au furat 3000 kgr. aur, de care mai mulți mînieri, conduși de câțiva ingineri din conducerea societății.

Poșta s'a scumpit dela 15 Marțe. 1000 Lei o carte poștală. 2500 scrisoarea simplă, 6000 una recomandată și 9000 una expres. La pachete 5000 taxă fixă plus câte 2000 Lei la kgr. în jud. nelimitofe. Telegrama simplă 800 Lei cuvântul și 1600 urgent. La mandate 2500 taxă fixă plus taxele pe valoare.

Acest Nr. apare întârziat. Materialul era cules de mult dar n'a fost posibilitatea de tipar. Din acest motiv n'am putut publica prețioase articole primite, ci urmează în Nr. viitor de Paști. Rugăm scuze că nu s'a publicat nici „Poșta gazetei” și alte informații ce se așteptau și se cădea să apară. Vine rândul la toate.

A v i z

În Editura „Vieța Creștină”, din broșurile și cărțile publicate nu mai avem decât cele notate mai jos, care cu noua scumpete se pot da acum numai la prețuri minime de 2000 Lei chiar și acele care au numai 16 pagini.

1. Mântuirea sufletului de Sf. Alfons M. de Ligouri	— — — — —	2000 Lei
2. Cu moartea toate se gată	— — — — —	2000 „
3. Prețul timpului	— — — — —	2000 „
4. Căile Domnului de Păr. Viorel Bujoreanu	— — — — —	2000 „
5. Porunca cea mai mare de Păr. L. Pop	— — — — —	2000 „
6. Vieța Mariană (cu 4 frumoase cântări) de Păr. G. Mureșan	— — — — —	2000 „
6 a. Din adânc de dalba datini de A. Crișan	— — — — —	2000 „
6 b. Calendar mic pe 1947 în 16 pag. cu tipic scurt, fazele lunii și mersul vremii	— — — — —	3000 „
7. Prohodul Mântuitorului cu toate stările pe note muzicale	— — — — —	5000 „
8. Postul, o urmă de luptă creștinească	— — — — —	5000 „
9. Un Sfânt pribeag român de Dr. J. Dăianu	— — — — —	8000 „
10. Indreptar practic pentru examen de conștiință	— — — — —	8000 „
11. Chestionar practic (pentru preoți) de Dr. S. Chișiu	— — — — —	8000 „
12. Vilașimul, dramă religioasă de P. B. Dăncuș	— — — — —	8000 „
13. Inchinătorii la Baal	— — — — —	8000 „
14. Rugăciuni pentru toate trebuințele creștinului	— — — — —	8000 „
15. Calendare pe anii 1941, 1942, 1943 și 1945 (transformate pentru anul 1947) fiecare an câte	— — — — —	15000 „
16. Din colecțiile de gazetă avem numai puține pe anii 1939 și 1940. Prețul unei colecții legate simplu este de	— — — — —	50.000 „

Cărțile se expediază numai dacă sunt plătite înainte sau comandate ramburs, adică se plătește pachetul la sosire. Deasemenea și taxa poștală ridicându-se de 10 ori ca până acum, la prețul cărților să ni se trimită, pentru cel mai mic pachet și zece mii Lei taxa poștală.